

NÁVRAT Z NEMOCNICE

Přeji si zemřít. Sním o smrti. O tom, jak vystoupám v nějakém paneláku do dvanáctého patra a poletím. Přitom je jasné, že nejsem sebevražedný typ, jen si tak o tom nezávazně sním. Pravda, dost si ten let idealizují, hlavně když jsem uštvaná z dětí a ze všeho kolem.

Naivní a plni očekávání jsme ti stáhli deset dílů o historických letadlech, o světové válce... Říkám si, že je toho málo, co celé dny budeš dělat. Jenže to byl zase naivní předpoklad. Dlíš už někde jinde, lítáš v jiných letadlech, svádíš jinou bitvu.

Pořizujeme ti polohovací postel, nutná, velká, hybridní věc, kovové, obří monstrum, co nás spolyká. Je to teď tvé království. Jsi králem, vězněm téhle nehoráznosti. Ani polohovat se ji ni-

kdy nenaučíš, to dělají tví poddaní, tvoji dozorcí. Tchyně žádá o příspěvek na péči, třeba bude nutné zajistit pravidelné docházení pečovatelky, pečovatele. In memoriam obdržíš plný stupeň. To jsou takové pozemské náležitosti. Něco, co je nutné zařizovat, něco, co člověka nutí si udržet jakousi hladinu „zdravého“, rozuměj praktického vnímání.

Máme obavu, aby tchyně vše zvládla, aby ji ta péče nezničila. Chceme tě u nás, jenže je to jako přetahovaná, nemůžeme tě odejmout od tvé ženy, jste spojení. Ale cítíme, ve vzácné shodě, že žádná léčebna pro dlouhodobě nemocné nepřipadá v úvahu. Ne že bychom opovrhovali lidmi, co „to“ takhle řeší, ale my jsme ti šťastní, ti vyvolení, kteří oplývají podmínkami vhodnými pro domácí pečování. Vidiš, z kdysi běžného se stala vyvolenost.

Z nemocnice ho přivázejí na vozíku, je bledý, pohublý. Kila na něm visí. Usmívá se. Tehdy ještě netušíme, že přichází, aby záhy odešel. Naivně si myslíme, že se k nám vrací definitivně. Trochu jasno v tom udělá hned první, druhý den, kdy odmítá jíst. A kdy na rovinu říká: „Chci umřít.“